

Zoran Maroššan
SA OBE STRANE KAPIJE

Urednik
Zoran Kolundžija

Zoran Maroš

SA OBE STRANE KAPIJE

PROMETEJ
Novi Sad

*Najbolje kod velikih pesnika bilo koje zemlje
nije ono što je nacionalno već ono što je univerzalno.
Koreni im leže u rodnom tlu, ali grane im se protežu
i van podneblja domovine koja govori istim jezikom,
a njihovo lišće sija beskonačnom svetlošću
koja prožima sve zemlje.*

Henri Vodsvort Longfelou

PESMA I JA

Nije do mene da hvalim i
Objašnjavam pesme svoje
Tumačim nešto što svaki
Čovek drugačije vidi...
Nije do mene da ih poredim
Sa pesmama drugih pesnika
Svako poređenje je neumesno
Pesma je novi dan, proleće,
Nova stvarnost ili njena slika
Zaronih duboko, ne potonuh
Poletih visoko, ne padoh
Pesma me je izbavila, probila
Mi staru kožu duboko do srca
Porodila me za život novi
Skinula omču sa mog vrata
Gurnula me silovito kroz
Do sada nepoznata mi vrata!

GLAVA

Teška, stara gvozdena kapija na
Imaginarnim stubovima oglašava se
Škripavim glasom guslara
Usađenim u šamlicu na raskršću istorije.
Da li je to pokreću vetrovi ili neke
Izgubljene i od greha napaćene duše!?

Glava je bila na visokom pijedestalu i brdu mesa,
Nedodirljiva u svojoj uzvišenosti, a
Sada se leluja, prazna, iskežečena,
Besmisleno klimajući koloni crva
Čije falange se skupljaju, možda i gadljivo,
Da obave posao uklanjanja smeća.

ŽAMOR

Žamor kafane sa nategnutom
Razbibrigom širi se vazduhom dok
Ne ispare mirisi alkohola, kao
Da želi da stvori alternativu postojanja
Svojim disonantnim simuliranjem života.
Stolice su se usedele, misli uspalile
Osećanja se uzburkala u vrevi, dok
Prazne flaše i čaše sviraju na vetru
Zvukom neispunjenih htenja i nada.

PTICA

Sedoh da se sakrijem u tišinu,
Zaboravim sebe od sebe
Ptica je oprezno razgrtala vlati
Trave, da bi se potom digla u visinu,
Ne da bi se dopala bilo kome –
Njene puteve samo ona zna – u
Meni je svila gnezdo da bude
Onako kako to ona hoće, da se
Tu vrati ako bude potomstva.

NAŠI GOLUBOVI

Draga moja, da li si primetila
Da nas golubovi prate svuda,
Da se uvek ljube u krošnjama
Pod kojim tražimo hlad?
Neki su sleteli tik do nas
Gledajući nas u zanosu naše ljubavi
Kao tihi mesec što polako izranja –
Sanjam da su oni ti i ja.

TIHA TIŠINA

U tihoj tišini kutka svemira
Raste drvo puno cvetova koje
Je izvor ljubavi svih svetova
U tihoj tišini rađa se misterija
Života i svojom snagom se širi
Ispunjavajući sve što postoji i živi
U tihoj tišini nastali smo svi –
Svaki trenutak koji smo ispunili
Suzama i poljupcima ja i ti.

TIHI ČOVEK

Jedan čovek ništa
Nije rekao, ali nas je
svojim osmehom začarao;
Tihi čovek prošao je
Pored nas poput lahora,
Mirisom ruže, sa
Ukusom toplih usana
Žene koju je ljubio.
Nestao je kroz granje u cvatu,
Preleteo nebo oblakom.

NEZNANAC

Išao bih nag po
Celome svetu jer sem
Te golotinje ništa
Drugo nemam

Grlio bih punim dahom
Svako stvorenje što se kreće
Vazduhom, zemljom i vodom
Plovi

Prepustio bih se
Samome sebi, koji
Mi je najveći neznanac,

Vratio bih se tamo
Odakle sam ovde stigao
Nem u radosti i tuzi
Bez ikoga, nerođen i sam,
Nepoznat.

ZAGRLJAJ

Zagrliš me i poljubiš
tako čvrsto i snažno,
Moja glava ti dođe do uha,
Ja te prigrlim i u vrat te
Nespretno poljubim.

Ljubav naša sadrži sve
Sastojke potpunog razumevanja,
Opuštenost i odsustvo očekivanja...
Pije se pivo na travi,
Pored reke ili na visokim mansardama,
Roman je to od tridesetak poglavlja.

Pola toga je tvoja i moja mašta
Spontanost nesputanosti
Sloboda od strasti
Misao puna poverenja

Hiljade puteva i sretanja na
Raskršću do kojeg uvek dođemo
Zajedno ozdravljeni,
Jedno drugom potrebni, ali
Oboje svojim putem razdvojeni.

LAKOĆA...

Ljubav je ponekad laka,
Pitka kao izvorska voda,
Ljubav je katkada teška
Kao breme ogromnih planina

Ljubav se daje osmehom
Putuje brže od svetlosti
Vraća se iz najvećih daljina
Leči rane svojom kreposti

Ljubav je tajna kad se neko ljubi,
Skrivena od onih koji ljubili nisu,
Najveća snaga koja silom ne vlada
Spremna da istraje i kad se razum gubi

Ljubav je to što se životom živi,
Put raskoši davanja i lepota boja,
Luč koja gori plamenom večnim,
Nikada tuđa, već uvek svoja.

ČAROLIJA

Izronila si iz mora svetlosti
Na čarobnoj peščanoj obali

Zaustavila vreme, talase i oblake
Začarala mi um i srce javom sna,

Prelivom utkanih boja od kojih
Srce zadrhti dok lebdiš zanosna,

Lepotom iz koje se svet
Tvojom pojavom rađa iznova!

SRCE

Ako ti srce saopšti tajnu
To je najveća radost od svih
Poveruj u to što ti ono kaže!

Ako te srce pokrene na put
Uputi se tamo gde ono sluti
Ne pitaj ništa, budi hrabar i lud!

Ako te srce vodi, nije važno gde
Zaboravi na sve što je bilo pre!

Ako te srce prati, nikada nećeš posustati!

MOGAO SAM

Mogao sam biti monah
Sedeti na visokoj litici
Voditi svoj dijalog sa svemirom
Stići do konačnog oslobođenja

Mogao sam biti najbogatiji čovek
Amerike ili možda celoga sveta
Podeliti svoje bogatstvo sa siromasima
Ili ogreznuti u pohlepu i telesnu strast

Mogao sam biti sve što sam hteo
Tragični heroj ili nepopravljiva hulja
Ali sam odlučio da budem svoj kakav sam
Sada, baš tu gde smo ti i ja!

ZAGLEDAN

Zagledan u sebe, tražim tebe,
Tražim ovaj trenutak kad nisi tu.
Cela si jedna galaksija puna zvezda
U ovom beskrajnom svemiru.

Gledamo se sa beskonačnih daljina,
Ja i ti, toliko blizu u ljubavi.

Sve što je nestvarno sada postoji,
Svaka je misao u nama stvarna
Združena magijom naših damara
Ispevana životom koji neprekidno
Stvara poeziju plesa naših sudbina.